

La guerra que pot venir, seria formidable. Paüra solament de pensar-hi. I, indiscutiblement, que hi ha qui està amatent per si ve. La guerra no ens ha de dur res de bo. Es la lluita de l'home contra l'home. Davant la guerra, l'home perd tot el que té de racional: és el combat a mort de la fera rabiosa contra una altra fera enfebrada.

No podem denigrar-nos tots, ni tant. Aquella fraternitat de l'estimeu-vos uns als altres és un codi massa bell per a què el preterim. Davant de la guerra nosaltres invoquem la pau.

¡Que trist seria haver de declarar la guerra per a defensar-la, la pau!—ANDREU SELVAT.

UNA OBRA PROFITOSA

ENS sembla que s'ha donat poc relleu a l'obra portada a cap per la «Unió de Colliters d'avellanes del Camp de Tarragona» en bé dels seus associats, per mitjà del préstec atorgat amb el màxim de facilitats i baratura a fi de poder resistir econòmicament i no veure's obligats a mal vendre les avellanes al baix preu a que es colitzaren fins a últims de Març.

El més bonic i lloable de l'obra és la forma en que s'han fet aquests préstecs. Calia que un associat assabentés al delegat del Sindicat el seu desig d'acollir-se a la garantia del préstec, dient el nombre de sacs d'avellana que posseïa i firmés la fulla corresponent per a que se li entregués, és clar que després de l'aprovació de la Junta i d'haver firmat també un senzill document de crèdit, 25 pessetes per cada un dels sacs d'avellanes que declarava posseir.

L'interès que pagava pel deute era a raó del 5 per % anual.

Diem que el més lloable és la forma, perquè deix palesat que els dirigents de l'operació de crèdit esmentada, tenien plena confiança amb el pagès i donaven per descomptada la seva bona fe. Això en els temps que correm que l'individualisme s'està ensenyorint de tots ofegant la major part d'iniciatives col·lectivistes, és altament encoratjador qels que tenim la convicció de que la suma de bones voluntats és la principal força per a conseguir èxits pel bé general.

Parlant amb un amic que ha intervingut directament en aquest afer ens diu que el Sindicat de Sant Andreu ha prestat als seus associats, com a delegat de la «Unió de Colliters», 90.000 pessetes. Tenint en compte que els préstecs es feien a base de 25 pessetes per sac, trobarem que les 90.000 pessetes, representaven 3.600 sacs d'avellanes.

Donant per sentat que els agricultors s'haguessin vist obligats, per a fer front a llurs necessitats, a vendre

el fruit abans de l'Abril haurien tocat 50 ptes. per sac com a terme mig i aleshores els 3.600 sacs, haurien tingut un valor total de 180.000 ptes. No és exagerat dir que el preu promig de l'Abril ençà ha estat de 75 ptes. el sac i per tant el valor dels 3.600 sacs esmentats és de 270.000 ptes. Podem dir, doncs, ben clar i ben fort que la «Unió de Colliters» i el Sindicat de Sant Andreu, amb la seva activitat i encert, han aportat a l'economia selvatana *noranta mil pessetes*.

No cal que ens esforcem per a demostrar la importància del fet perquè està a l'abast de tothom.

* *

No disposem d'estadístiques ni mitjans per a afirmar de manera exacta el nombre de sacs d'avellanes que es colliren en el nostre terme en la última collita, però essent bona com va ésser, no creiem caure en exageració si diem que pot calcular-se en uns 25.000 sacs.

Des de la collita, o sia, des del Setembre fins a últims de Març tampoc podem afirmar el nombre de sacs que es vengueren, però no és aventurat creure que arriba a la meitat.

Si fós així resultaria que s'haurien mal venut 12.500, sacs que a raó de 25 ptes. de diferència per unitat donarien una pèrdua total de 312.500 ptes.

Si ens empenyéssim en cercar les raons que són causa de que no siguin més els beneficiats per aquest afer, no ens bastarien els dits de la mà per a comptar-les però ens acontentarem examinant les dues més poderoses al nostre entendre.

La primera ja l'hem insinuat altres vegades, i és la falta de fe amb la col·lectivitat, malgrat haver-se propagat tant que la unió fa la força i que els pagesos no aniran mai bé en el sentit d'adinerar els seus productes, fins i tant no s'uneixin per aquest fi. La «Unió de Colliters» els brinda la més propícia de les ocasions i és de creure que sabran aprofitar-la davant de lli-

çons pràctiques com la que hem assenyalat.

La segona, és una malaltia que pateixen la major part de pobles, al menys a intervals, qual guariment és un xic difícil, mentre els homes no ens imposem com obligació ineludible, el bandejament de passions insanes, antipaties personals i qüestions d'amor propi mal entès, per a deixar pas franc a la mútua estimació entre tots els germans de pàtria, amb esperit de transigència per les faltes o errors d'aliri i un desig constant d'afavorir-nos els uns als altres.

Ens diuen d'un vilatà que desitjava acollir-se als beneficis i garanties que oferia la «Unió de Colliters» i que deixem explicats més amunt, que al veure que s'havia de servir d'una altra societat que no és la que ell pertany, no s'atreví a demanar-ho, no perquè sentís cap odi en contra de la mateixa sinó perquè no s'agraviessin els seus amics i no li fessin conèixer.

No és això lamentable sota tots els punts de mira? Per què l'home havia de findre aquesta temença? I per què d'altres han de donar lloc a suposar que són capaços de prendre represàlies contra un home, pel sol motiu de que aquest hagi buscat el seu bé sense fer mal a ningú, per la sola raó d'haver agafat un camí que no els hi és agradós?

Fóra bo per a tots que aquests prejudicis anessin de recó i no condemnéssim les obres sistemàticament, els de dalt perquè les han fet els de baix i a l'inrevés, car l'obrar així és perjudicial a tots i cada ú.

Quan una obra és encertada cal aplaudir-la i quan no ho és, mentre es vegi que porta una bona intenció, no es deu criticar per a empenyer-la al fracàs sinó per a perfeccionar-la i ajudar als dirigents.

Per això nosaltres que entenem que la «Unió de Colliters» és una obra que pot donar molt de profit als agricultors l'aplaudim molt sincerament sense mirar si ve de dalt o de baix.

J. G.